

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredje Behandling af Forslag til Lov om Udvidelse af Sindsfygeanstalten ved Middelfart.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 5459 fg.)

Der var intet Endringsforslag tillet.

Formanden (Høgsgro): Heller ikke denne Sag kan foretages med mindre Tinget giver sit Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet (Opbehold). Det er givet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Ordføreren (Vohmann): De Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremkomme med her ved 3dje Behandling, kan jeg ikke fremsføre i Egenstøb af Ordfører for Udvalget, men maa derimod fremsføre dem i min Stilling som Rigsdagsmand for Middelfart Kreds. Det er kommet til min Kundskab, at der for Tiden føres Forhandlinger mellem Sindsfygeanstalten ved Middelfart og Middelfart Købstad om Anlæg af en Færdselsvej, som gaar direkte fra Anstalten ind til Byen. Som Vejen for Djebløkket er anlagt, maa man gaa ad en Omvej, inden man naar til Byen, og Vejen er derfor ikke saa lidt længere, end det behøvedes, hvis den gik direkte fra Anstalten. Der har derfor været ført saadanne Forhandlinger, og Borgere i Middelfart have ladet Amtsvejinspektør Petri af Odense Amt foretage et Overlag og udarbejde Kort over et saadant Bejlanlæg. Amtsvejinspektøren har angivet Udgiften dertil at ville beløbe sig til 20,000 Kr. Det er jo indlysende, at en saadan direkte Færdselsvej vil have megen Betydning, ikke blot til Forfærdelse af Anstalten, men selvfølgelig ogsaa for Byen, men den vil ogsaa have megen økonomisk Betydning for Anstalten, idet det, som Anstalten skal bruge, og som for en stor Del maa hentes fra Middelfart, vil kunne føres ad en kortere Vej til Stedet. Jeg tror derfor, at det ogsaa er i Anstaltens Interesse, at en saadan Vej bliver lagt. Man behøver ikke at lægge Skjul paa, at, da man i 1874 besluttede, at Sindsfygeanstalten skulde anlægges ved Middelfart, skildtes dette vist for en stor Del de Hensyn, man mente at burde tage til, at denne lille Købstad i sin

Tid havde lidt ikke saa ganske lille Uret ved andre Statsforetagender. Jeg tror ikke, det er fejl, naar jeg siger, at dette Hensyn spillede en betydelig Rolle, maatte ogsaa Hensynet til den fremragende Rigsdagsmand, som den Gang repræsenterede Middelfart Kredsen, nemlig Monrad. Nu vil jeg altsaa som Middelfart Kredsens Repræsentant tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister, om Ministeren ikke nu ved den forestaaende Udvidelse af Sindsfygeanstalten vil medvirke til, at der kan komme Samarbejde i Stand mellem Sindsfygeanstalten og Middelfart Købstad om Anlægget af denne direkte Færdselsvej fra Anstalten til Byen. Jeg gentager, at jeg gør denne Henstilling paa egne Begne og ikke som Ordfører for Udvalget.

Justitsministeren (Melleman): Det Forhold, som den ærede Taler omtalte, er jeg naturligvis ikke saaledes inde i, at jeg paa Stedet kan udtale nogen bestemt Mening derom. Jeg erindrer ganske vist, at Vejen fra Middelfart By og til Sindsfygeanstalten gaar i en Vinkel, saa at det ikke er den nærmeste Vej fra Byen derud, og jeg kan godt indse, at det vil have stor Interesse, baade for Anstalten og for Byen, at denne Vej gøres saa kort som muligt. Jeg skal derfor tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og inddrage det med under de Forhandlinger og Overvejelser, som Udvidelsen af Sindsfygeanstalten vil give Anledning til, og jeg haaber, at en saadan Overenskomst, som den ærede Rigsdagsmand antydede, mellem Middelfart By og Sindsfygeanstalten nok kan opnaas. Det er ganske rigtigt, at hvilket som helst Hensyn der end kan have bevæget enkelte, saavel i dette som i det andet Ting, til i sin Tid at gaa ind paa, at Anstalten skulde anlægges ved Middelfart, saa er det soleklart, at alle dermed maa have forbundet den Tanke at ville vise Middelfart en Begunstigelse. Som sagt, jeg skal tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Ordføreren (Vohmann): Jeg takker den højtærede Minister for det imødekomende Svar og skal saa indskrænke mig til endnu en Gang at anbefale Lovforslaget til samme velvillige Modtagelse, som blev vist det af Tinget ved 2den Behandling.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 59 Stemmer.